

Ljubljanski Leposloven in znanstven list.

Štev. 5.

V Ljubljani 1. vélikega travna 1890.

Leto X.

Spomini.

III
resóčih rók iztiče
V predalih žena siva :
Nekdanjih časov priče
Predalce vsako skriva.

Kakó je takrat pila
Ljubezni slast in togo . . .
Ta dôba je minila
In mnogo ž njo, premnogo !

Svetnícé čudotvorne
Iskri se tû svetinja :
Pred ženo dôbe zorne
Odkriva se blaginja !

Tû dragi še spomini,
O milih znancib priče :
Vsi v grobni spé globini,
A ljubi jih mrlíče !

Tedàj je še verjela
Svetinji čudoviti,
Mladenka je vesela
Svet mogla ves ljubiti . . .

Kar bolečin užila,
Kar slasti mogla piti,
Nikdár ni pozabila,
Ni mogla pozabiti . . .

Tû cveti posušeni;
Na njé in drôbne liste
Okó zrè blédi ženi,
Zrè čas ljubezni čiste !

Kadár takó pobožno
Svetinje té odkriva,
V samoti svoji tožno
Premišlja žena siva :

Prišla je srcu zima,
A mislij ni ji vzela —
Da nì spominov nima,
Kakó naj bi živela? —

A. Funtek.

Ljubljanski Leposloven in znanstven list.

Štev. 9.

V Ljubljani 1. kimovca 1890.

Leto X.

V gôrah.

Raz visoko gôrsko slemje
Gleda dom tesán;
Vkréber nese těžko breme
Mož potán.

Na samotno sièzo seva
Živi solnčui sôj,
Z drevja, v zraku mu prepeva
Ptičev rôj.

Često že je hodil čvrsto
Vrhу teh strmín,
Ali dánes nese — krsto
Mož trpin!

Krsto nese, da jedinca
Váno položí —
Siromaku se od svinca
Breme zdi . . .

Dôkaj sreče res nikoli
Bog mu ni delil,
A premnogeo tudi holi
Ni užil,

Zadovoljno v tesni koči
Bival je doslej,
Zdaj pa dôba zlă napočí
Hiši téj!

Solzna mati, žena čaka
Góri krâj sinú,
Pri mrliečku bedna plaka
Brez mirú.

Stoj, to peče kakor plámen . . .
Močni mož potri
Zgrudi se na skalni kamen,
V sreči smrt!

Z drevja, v zraku mu prepeva
Pesni ptičev rôj,
Nánj, na krsto modro seva
Sohnčni sôj . . .

Vstane, v hrib se znova trudi,
Mêni pa se zdi:
Takšna stèza časih tudi
V gròb drží —

A. Funtek.

